

στο μικρό της το παιδί,
 σαν 'Αλφόνσο δηλαδή,
 ο δ' 'Αλφόνσο ο πολύς
 'Εγγλέϊλντ το μικρότερο
 στις μεγάλης της Δούλης
 το κίτρινο φουστάνο.

Να την μάθω κι' ο Δόν Κάρλος να την 'πῆ με χασμον στόμα
 σαν 'στους Καρλιστών το κόμμα,
 να εισοθούν κοιλάδες κι' όρη,
 να τὴν 'πουν τσορρεδόροϊ,
 να τὴν μάθω κάθε κάμπος
 κι' ο Μαρτίνος ὁ ντε Κάρπος,
 Κασταδί, Γκουαὶ και Βλαγκοϊ,
 κι' ὅλ' οἱ Γιάγκηδες κι' ο Φράγκοϊ.

Να την μάθω μέσα σ' ὅλα
 κι' ο φραγκοπαπᾶς Ρουκόλα,
 Καρδινάλιος μὲ νου,
 πρώτος τοῦ Βατικανου,
 να τὴν 'πῆ κι' αὐτός 'στον Πάππα,
 και γαρομένιος ἑκαίος
 να τὴν 'πῆ 'στον Σπαδακάπα
 και 'στον Φλάρεν του το ὀμῆνος.

Οἱ δι Φλάροϊ κεχνητός να τὴν 'πουν οἱ Φλάρεος γέρος,
 ἀναπήρους κι' οὐδετέρους,
 και να σκούζουν ἄρον ἄρον
 τὸν κακὸν ψυχρὸν μας φλάρον.

Να τὴν μάθω πέρα πέρα
 κάθε θάλασσα και ἔξω,
 παραθύρια και ταρατσιας,
 Δόνιας, Νίγιας και Μουσατσιας,
 να τὴν λὴν παιδιὰ τῆς μάνας,
 κι' ο γοργὸς Γουαδιάνος

να τὴν 'πῆ κι' αὐτός 'στον Τέγον,
 και κλεινὸν 'Αθισσαρόγγον,
 να βροντήσουν παντοῖα, και γρουσὸν φοροσὸν κρένος
 ἡ σκιὰ τοῦ Δόν Κάρλου μετ' αὐτὸν χορὸν να σὺρη,
 να τὴν γραφῆ δι καθίνας 'Ισπανὸς κι' 'Αμερικάνος
 ἑκαί πέρα τοῦ ὄν ἡπᾶνι, καθὼς λῆνα, ταμπασίρ.
 Λουίγκα ἴς οὐ νότες· ὁ θερέδος
 ἴσταν 'στους ὄγος πῆδδος,
 ἴδος ἴδος ἰν καθὼ βίνιτος ἀλάδος,
 τέτομα λῆμα πρὸς σᾶς 'Ελλῆν σακατάδος.

(Ἦσαν αὐτὰ, κι' οἱ Μάγιστροι κι' οἱ Μαιγιστάνες ὄλοι
 τὸν κατεχειροκρότησαν
 κι' ἡρόμνοι τὸν 'ρότησαν
 ἄν εἰς πολίμεος μῆλλοντας θὰ πάρωμα τὴν Πόλι.

Γιὰ τὴν οὐδετερότητα πῆσῶν οἱ Καθβαλίρας
 κι' ὄλοι πρὸς τὸν οὐδέτερον λαλοῦν ἰδιαιτέρως,
 και Δόνιας τὸν ἰσομωσαν μὲ κάλλος και νεότητα
 και μία Δόνα ταμπασια τὴν ἑλληνὴ του γάμμα,
 και θέλω να ραηί πιστός εἰς τὴν οὐδετερότητα
 κατίθασε τὰ μάτια του κι' ἰφῶναξ 'εΚαράμπα).

**Φασουλῆς ὁ φαρφαρόνος
 εἰς τὴν γῆν τῆς Βασιγκῆδος.**

'Στὴν Οὐσίαιγταν πηγαίει
 και μὲς 'στο Κογκρέσο μπαινει,
 Νιουτράλιτο δι Γερῆς 'στους 'Αμερικάνους σκούζει,
 κι' ὁ Μὰκ Κίνλυυ ποιάτος κοινηίζει, σὰν καρπούκι,
 και καθὼς 'Αμερικάνος και Φιλῆλιν πατριώτης
 'Αγγλισιτ σοκαλαζαί ετῶν Ρωμῶν οὐδετερότης.

Καίρ' Ἑλλάς, δι' ἡμεῖς γὰρ, καὶ δεσπὸς μᾶς σὺ τῆς Λυγίας,
ὦ Σαλβίστιον, ἰσταμένινος δι' Γιορσοπλιν πίσις,
μ' ἄλλους λόγους σωτηρίας, στεφανίζεις μὴ γὰρ πάντα
τὴν εἰρήνην τῆς Εὐρώπης, κί' ἀνεβαίνει κάθε ῥάγνα.

Ἄλλοι σκούρου ἰσ-ἰσ-ῶρα,
κί' ὁ Μᾶν Κίβλιτ γὰρ γὰρ
μὴ θέσπειν κευμοποῖρα
μῖσα ἔσθ' Κογλοῖσο βγαίει,
κί' ἄρχινθ' καὶ ῥιγνίσι μῦθρα
μὴ τρελλῆς χάρας λαχτάρα.

Πηλαίου κί' Ἄμερικῆναις
μὴ τσαμπούναις, μὴ ροκῆναις,
μὴ κηλιόμενα πολλὰ,
κί' ἔσθ' ἄθε μαχάλα
νιουτράλιτο στρηγγίλιον, καὶ δὴν ἔξρουν τί νὰ κᾶνουν,
κί' τὸν Φασουλῆ δαγκάνουν.

Πλὴν ἑκείνος σόκιν σόκιν ἀπαντᾷ ἔσθ' δαγκωνιαίς
καὶ βροῦν τῆς Βασιγκῶνος ἢ μεγάλας γαιτονιαίς
ἐστὴν Ἄμῖρκα πῶς ἦλες τῆς Ἀθήνας ὁ πολίτης
νιουτράλιτο κηροῦξ καὶ ἄσους Κόρτες τῆς Μαδρίτης.

**Ὁ Φασουλῆς ἡ Ξέρα
μετὰ τοῦ Ἄδων Θεοβέρτα.**

Ἰπῆγε καὶ ἐστὴν Μαρτινίκα, πῶναι κησις Γαλλικῆ,
μῆπως εὖρη τὸν Θεοβέρτα, μὴ δὴν τὸν εὖρη κί' ἐκεί,
κί' ἔμαθι πῶς ἴδομαί του
κᾶναι κρότο περισσὸν,
κί' ἄπ' ἐκεί τὸ φῶσμά του
πῆρα γὰρ τὸ Κρουρασὸν.

Κί' ἐπὶ τέλος τὸν εὖρησαι κατὰ τύχην ἐκεί πέρα
καὶ τοῦ λίει ἐδὸν Θεοβέρτα,
νιουτράλιτὰδ σου ἔρωξ,
κί' εἶπ' ἐκείνος ἀμπν, τὸ Ξέρα.

Ἐτόπα γὰρ νὰ τὸ γνωρίζης,
κί' ἑλευθέρως, Ἄδων Θεοβέρτα,
εἰμπορεῖ νὰ βορβαρίζης
τὸν ἑλευθέρων ἄερα

Ἰδιως ὀρθλὸν νὰ φοβῆσαι πῶς θὰ ῥγῆ ποτὶ ἔμπροσθ' σου
κί' ὁ Ρωμῆικὸς ὁ Στόλος καὶ θὰ σοῦ φωνᾷ ἐπὶ σῶσους.

Τὸ μαντάτο ν' ἀναγγίλῃς
καὶ ἔσθ' ὁ κόλπο τῆς Μανίλλης,
νὰ τὸ μάθῃ κί' ὁ Μοντόγιο, νὰ τὸ μάθουν κί' οἱ λοιποί,
κί' ὀβρα Γερθία καὶ τοῖτοι νὰ φωνᾶζουν στουκί.

**Τὸ παλληκᾶρι τῆς Φακῆς
κί' ὁ Σάμψων τῆς Ἀμερικῆς.**

Τριγυρίζεις ἔσθ' ἀπὸ πλάγη μὴ κερμηκαρένια μούρη
μῆπως εὖρη καὶ τὸν Σάμψων, σὸν νὰ λίμα τὸν Σαχτούρη,
κί' ἐπὶ τέλος τὸν εὖρησαι μῖσα ἔσθ' Ἀτλαντικὸ
μ' ἕνα Στόλο κλασικὸ.

Μύστηρ Σάμψων, τοῦ ρωμῆϊκοῦ, πῶσαι μίγας καὶ πελῆς,
νιουτράλιτο κηροῦξ κί' ὁ Σάμψων ὁ Φασουλῆς.
Ἄτ' νόου ἰτ, ἐκείνος σοβαρὸς ἀνταπαντᾷ,
ἠλαθῆ κί' ἐγὼ τὸ Ξέρα, καὶ πηγαίνει πρὸ κοντά.

Κί' ἀμολάει μὴ βολῆ
εἰ παλάγη ρουσκωμῖαινα,
πῶ τὸν Μύστηρ Φασουλῆ
τὸν ἰπῆγε τρία κί' ἕνα.

Τρέχει μόνος κί' ἑμμανῆς
εἰ θαλάσσης ἀγανίης,
κί' ἀπαντῆσαι καὶ τὸν Σχλιῦ
νιουτράλιτο τοῦ λίει.

Κί' ὅπταν ἔμαθι κί' αὐτὸς
ὁ Ναύαρχος ὁ Ξηλετιῆς
σὸδέτερον πῶς θὰ σταθῇ τὸ φλογιρὸν Ἑραϊστειον
βέρου γουῖλ, ἑφῶναξ, καὶ ντάτι νῆι κούσιτιον.
Κί' ὁ Φασουλῆς ἐπρόσταξι τὸν Περικλῆ τὸν βλάμη,
πῶ τὸν θωρεῖ σὸν φράκαλο, σὸν ἀποριτιμῖο,
τῶν γινομένων ἑμμετρον παρηγορήν νὰ κᾶμη
ἔσθ' ῥιμας τὴν Διάρια, τούτσιαι ἔσθ' Ὀρωμῆ.

Μάνναις, πῶς σὸς ἄσκαλάει μικραὶ ἀκόμη κόραις,
καὶ σῆς, παρθῆναις τοῦ Ξηλοῦξ, ἀμῶστα μαυροφόραις,
καὶ σὸν πατέρα κλάψαι τὸν γέρο τὸν Βιῶνη,
κλαίει καὶ κόρη λατρευτῆ,
μὴ πῶ τὴν λίγουν Ἀρετῆ,
κί' αὐτὸν πῶ τὴν ἰστανῶναις νικρὸ τῶν ἰστανῶναις.

**Μαροῦλᾶ Βιβλιοθήκη,
ποῦ βραβεῖται τῆς ἀνάκει.**

Ἐβελ λοιπὸν τοῦ Μαροῦλῆ, γρημᾶτων θεοτότου,
ὀμωανῆς τῆς Ὀδησσού καὶ μέτου πατριῶτου.
Νᾶ κί' ἕνα Ἑλλῆν κηλοῖσις εἰς τὴν κληνήτην τοῦτον,
πῶ γὰρ βιβλίαι δαπανᾷ τὸν τιμὸν τὸν κλειῶν.

Εἶσαι πῶς καὶ μὴ γρημᾶται χρυσῆ νικᾶται νίκη
κί' ὄχι μὴ μόνου τοῦς γουοῦ καὶ μὴ τὸ φαγοπῆτι,
καὶ ἡ βιβλία θαυμασὰ καὶ ἐβιβλιοθήκη,
μετιγουν εἰ καλλίτερον κί' οἱ τὸν λογίαν πῶτοι.

Λέει πῶς Μαικήνης κηρηγὸς ἀλύπητα ἔδεοις,
σπουδαῖος δι' φιλόλογος, ὁ Κόνωντας, ἑκοντεῖσι,
θαυμάει δι' κί' ὀπεριμῖο κί' ὁ Φασουλῆς ὁ ἕμμοξ
ἔργον τεκταινῆς ἑδέσιος τὰ μάλα σωτηρίου,
μὸνάκη μῆμῖση ὀρμηγῆ τιμᾶται κάθε τόμου,
καὶ τύπος ἀκαρῆμιλλος, ὁ τοῦ Σηκελλερίου.

Τοῦ ΡΩΜΗΟΥ μᾶς τὸ Γραβεῖτον, ἑλο μέτρα καὶ ρυθμῖ
ἔσθ' ὀν Πινακωτῶν τὸν δρόμον, δεκαπέντε ἀριθμῖ.